

2

Хоча він був одягнений у зручний домашній одяг, Майлз Керролл справляв враження чоловіка, який зазвичай носив костюм. У нього були блідо-сірі очі, рот із широкими губами, що скидався майже на жаб'ячий, і м'яка статура, яка вказувала на малорухливий спосіб життя.

— Вибачте, що змусив вас чекати біля дверей, Емі. Тут час купання, і це хаос. Дозвольте допомогти вам.

Він забрав її валізу. Емі відзначила, що в нього був дублінський акцент, хоча чоловік був респектабельним і вищого класу, зовсім іншого, ніж вона. Майлз не був вродливим, та мав привітну харизму, яку було відразу помітно.

— Дякую, — сказала вона. — Пробачте, що запізнилася. Мені знадобилося більше часу, щоб добратися сюди, ніж я думала.

— Більшість людей не розуміють, наскільки віддалено ми мешкаємо.

Він відійшов убік.

— Заходьте!

Емі зайшла у двері і якусь мить просто дивилася. Інтер'єр був ще дивовижнішим, ніж здавався на фотографіях: відкритий план, високі стелі, гладкий і сучасний. Ліворуч була кухонна зона, праворуч — зона вітальні.

— Ваш будинок прекрасний, — сказала вона.

— Дякую, — відказав Майлз. — Він нам подобається. Заходьте, будьте як удома. Джун нагорі намагається одягнути наших двох монстриків у піжами. Вона спуститься за мить.

Залишивши сумку Емі біля дверей, він повів її в кухню.

— Сідайте, — мовив він, вказуючи на високі стільці біля мармурового острівця під навісними люстрами. — Чи можу я вам щось принести? Води? Чаю?

— Ні, все гаразд, дякую.

Емі сіла.

Нагорі верещала дитина — радісно, але голосно. Майлз сумно посміхнувся.

— Вони хороші діти, але геть втрачають розум під час купання.

Він сів навпроти неї.

— Отже, ви пережили поїздку з Дубліна?

— Це було не так уже й погано, — відповіла Емі. — Як довго ви тут живете?

— Два роки, і нам тут дуже подобається, — сказав Майлз. — Найкраще рішення, яке ми будь-коли ухваливали. Ми приїхали до Західного Корка у відпустку, закохалися в це місце і вже ніколи не хотіли його

залишати. Прокидаючись, ти бачиш цей краєвид щоранку — небо, море, усамітнення... Важко встояти. Іноді сумуєш за можливістю замовити піцу, але переваги заступають всі недоліки. Я б ніколи не зміг повернутися до життя в місті.

— Сюди не доставляють піци?

— Сюди не доставляють їжі взагалі.

— Отакої...

Емі все своє життя прожила в Дубліні, де до різноманітних ресторанів швидкого харчування і закладів, у яких можна взяти їжу з собою, легко дійти пішки. Їй ніколи не спадало на думку, що в Ірландії є місця, куди люди не можуть замовити їжу.

— Як я вже казав, то єдиний мінус, — додав Майлз. — Хоча... Я вважаю, що їзда на роботу — це біль. Я адвокат і працюю в найближчому місті. Витрачаю годину часу, щоб дістатися туди. Але принаймні машина їде і відкривається ефектний краєвид. Краще летіти повз гори й море, ніж сидіти у глухому куті поруч із тисячею інших довірливих дурників, які всі разом бездіяльно чогось чекають. Ні, — зі свіжою впевненістю продовжив він, ніби переконав себе цією промовою, — ви не змогли б заплатити мені достатньо, щоб я повернувся в місто. Просто зачекайте, поки не побачите, які зірки тут ясної ночі.

Згори Емі почула ще один радісний дитячий крик і тихий гомін жіночого голосу.

— Отже, Емі, чим ви займалися раніше? — запитав її Майлз.

Це питання здалося Емі дивним. Вона надіслала своє резюме Джун, яка, як вона припускала, поділиться ним зі своїм чоловіком. Джун сказала, що досвід прибирання Емі був великою перевагою. («Емі, ця посада пов'язана з веденням домашнього господарства, а також із доглядом за дітьми. У нас великий дім, а обслуговування — це робота на повний робочий день».)

— Я працювала прибиральницею, — відповіла вона. — У лікарні.

— Немає нічого поганого в тому, щоб бути прибиральницею, — щиро сказав Майлз. — Це хороша, чесна робота.

Емі, яка й не припускала, що з цим щось негаразд, встояла перед бажанням вказати на це.

— А до цього я працювала в одній сім'ї, — нейтрально відповіла вона. — Здебільшого догляд за дітьми, але також і прибирання.

Перш ніж Майлз устиг відповісти, на сходах почулися кроки. У кімнату зайшла струнка блондинка з ідеальною поставою балерини. Вона усміхнулася Емі.

— Ну вітаю! Як приємно зустрітися з вами особисто.

— Мені також, — мовила Емі, трохи приголомшена. Тож вдалі онлайн-фотографії Джун були не лише результатом хороших ракурсів і редагування.

— Ми з Емі тільки познайомилися, — озвався Майлз. — Де діти?

— Я залишила їх дивитися «Дору» по телевізору нагорі.

У Джун був благородний голос, схожий на дзвіночки.

— Зазвичай ми не дозволяємо дивитися телевизор перед сном, тому це особливе задоволення.

Джун здавалася на двадцять років молодшою за свого чоловіка, приблизно віку Емі. У неї було ідеальне розпущене волосся, дуже білі зуби, а очі були такими темно-блакитними, що здавалися майже фіолетовими. Усе в ній виглядало свіжовимитим, бездоганим. Вона була одягнена з ніг до голови в пастельні й білі кольори — останнє вбрання, яке можна було сподіватися побачити на матері двох маленьких дітей. Емі засоромила думка, що промайнула в її голові: «Як, до біса, Майлзу вдалося завоювати цю жінку?».

А вголос вона сказала:

— Не можу дочекатися зустрічі з дітьми. Два і три — вони дуже веселі в такому віці!

Під час телефонної розмови Джун ясно дала зрозуміти, що шукає когось, хто міг би почати роботу негайно. В Емі склалося враження, що остання дівчина поспішно пішла і Керролли дещо застрягли у справах.

«Коли б ви найшвидше могли приїхати?» — запитала Джун. Коли Емі сказала, що це питання кількох днів, Джун фактично запропонувала їй роботу на місці за умови перевірки її рекомендацій.

— Ну, ви, напевно, виснажені після поїздки, — мовила Джун. — Знадобиться деякий час, щоб освоїтися, перш ніж я покажу вам усе довкола. Ви голодні?

— Ні, я їла по дорозі. Я готова, щоб ви мені показали, що та як треба робити, — сказала Емі з автоматичною

готовністю, яку завжди демонструвала роботодавцям, хоча була втомлена.

— Спочатку випийте принаймні горнятко чаю, — наполягла Джун, і цього разу Емі поступилася.

— Я щойно казав Емі, що єдиний недолік тутешнього життя — це відсутність служби доставки піци, — озвався Майлз, коли його дружина ставила чайник.

Джун торкнулася його плеча, проходячи повз, не свідомо, як це буває з парою, яка підтримує постійний фізичний контакт.

— Правду кажучи, іноді мені так хочеться пад тай, — сказала вона, запарюючи пакетики чаю. — Сподіваюся, ви не будете надто сумувати за їжею навинос, поки ви з нами, Емі.

— Впевнена, що навчуся жити без неї. Де тут найближчий магазин?

— У Ноккрі, в селі, — відповіла Джун. — Усього кілька хвилин їзди вниз дорогою, але це крихітна крамничка, де можна придбати лише найнеобхідніше, наприклад хліб і молоко.

— Ноккрі — не село, — зневажливо мовив Майлз. — Це привид села. Там залишилося жити лише кілька сотень людей. То було шахтарське місто, і після того як шахта закрилася, нічого не могло втримати людей у цьому районі. Тепер то лише півкола порожніх будинків, один магазин, один бар і закрита школа. Єдині люди, які залишилися, — кілька старих дідуганів і якісь хіпі, яких занесло сюди разом із романтичними претензіями на життя в сільській місцевості.

Він говорив з насмішкою, очевидно не вбачаючи іронії в тому, щоб знущатися з інших за те, що їх кудись «занесло». Емі глянула на Джун, яка помішувала чай з абсолютно незворушним обличчям.

— Якщо ви хочете у справжній супермаркет, — продовжив Майлз, — вам доведеться їхати аж до Конгрессіла. Це займає близько години. Скалка в дупі, але все це того варте, Емі, ось побачите. Як тільки звикнете бути тут, то не захочете повертатися.

— Ви додаєте молоко? Цукор? — запитала Джун.

— Дві ложечки цукру, будь ласка. Дякую.

Джун поставила чай на стіл, потім ковзнула на місце біля Майлза й легенько поклала свою руку на його. Те, як вони непохитно сиділи пліч-о-пліч, нагадало Емі про членів королівської сім'ї, які з'являлися на публіці.

— Отже, як довго ви одружені? — поцікавилась вона.

Майлз і Джун розповіли їй коротку історію своїх стосунків. Вони познайомилися на весіллі спільного друга. («Не минуло й року, як на її пальці була обручка, — сказав Майлз. — Я одразу пізнаю щось хороше, коли бачу».)

Вони запитували Емі про її життя в Дубліні, на що вона давала короткі неправдиві відповіді. Малювала картину тихого, бездоганного життя.

— І що ж спонукало вас переїхати аж до Ноккрі? — запитала Джун. — Я маю на увазі, ми раді, що ви це зробили, але мені цікаво, що вас привабило.

— Припускаю, те саме, що привабило вас, — відповіла Емі. — Зміна оточення... Тиша, спокій...

— Ну, ми подружня пара з дітьми, — промовив Майлз. — Для самотньої молодої жінки все інакше. Як ви збираєтеся тут когось зустріти?

— Майлзе, — сказала Джун, удавано вражена. — Хто сказав, що вона намагається з кимось зустрітися? Хіба жінка не може насолоджуватися життям на одинці?

— Якщо ти так вважаєш, — озвався Майлз. — Я просто кажу, якщо вона хоче світського життя, то потрапила не туди. Я не намагався припустити, що її біологічний годинник цокає чи щось таке. У вас є достатньо часу на цьому фронті, — додав він Емі.

— Майлзе! — цього разу шок Джун видався більш справжнім. — Не зважайте на нього, будь ласка, Емі.

— Що? — здивувався Майлз. — Я кажу, що вона ще молода; у неї багато часу, щоб мати дітей. Це не образливо, хіба ні?

Шия і ключиці Джун порожевіли. Можливо, вона помітила, як застигло обличчя Емі. Напруженим голосом вона промовила:

— Дорогий, може, просто не говори про чийсь біологічний годинник за чаєм, добре?

— Гарзд. Господи, — спокійно відповів Майлз. Він не здавався особливо присоромленим. — Ну я, наприклад, радий, що ви не надто хвилюєтеся про світське життя, Емі, бо це чудово, що ви тут.

Джун кивнула, бажаючи продовжити розмову.

— Ми неймовірно раді, що ви у нас.

— І я рада бути тут.

Емі теж була втішена, що вони більше не обговорюють її яєчники.

— Це змінить світ, — сказав Майлз. — Є на кого покластися. То справжнісінький кошмар, коли немає допомоги. У нас нікого не було, відколи Франциска пішла.

— Їй довелося повернутися до Бразилії, — швидко озвалася Джун.

Було щось підозріле у тому, як вона вскочила. Емі, яку розпалювала цікавість, очікувала, що Майлз може випалити щось іще, але він лише додав:

— Джун знову може зосередитися на роботі. Я працюю багато годин, тому останні кілька тижнів вона справді була сама з дітьми.

— Чим ви займаєтеся, Джун? — запитала Емі.

Усе, що Джун сказала по телефону, — це те, що вона працює на себе. Емі помітила, що в неї величезна кількість підписників в інтернеті, але не могла точно зрозуміти чому.

— Я створюю контент, — відповіла Джун. — Використовую різноманітні соціальні медіаплатформи, але у мене найбільше підписників в інстаграмі і я працюю з брендами. Багато мого контенту стосується виховання дітей, способу життя та здоров'я і всякого такого.

— О, круто, — сказала Емі. — Щось таке, як ділитися рецептами й порадами?

— Так, саме так. Поради стосовно малюків та їхніх розпорядків дня, виховання дітей, моди... — Джун обережно поставила чашку на стіл. — Було важко перебувати в курсі подій і створювати послідовний контент,

відколи ми залишилися без няні. Я знаю, що люди можуть сприймати соціальні мережі як не справжню роботу, але за лаштунками відбувається дуже багато всього: наприклад, переговори з брендами. І ви б не повірили, скільки зусиль іде на те, щоб зробити одну хорошу фотографію...

Зав'язалася розмова. Коли вони закінчили пити чай і перша частина знайомства завершилася, настав час для екскурсії будинком.

— Коханий, ти віднесеш сумку Емі до її кімнати? — мовила Джун, торкаючись руки Майлза. Доручивши завдання, вона повернулася до Емі. — Почнімо зі знайомства з дітьми.

Вона провела Емі сходами до величезної основної спальні, яка була оформлена в мінімалістичних білих та сірих кольорах. Одна повністю скляна стіна виходила на море. На величезному ліжку поверх білої ковдри лежало двоє крихітних білявих дітей, їхні очі були зосереджені на величезному телевізорі.

— Привіт, мої любі, — сказала Джун, її м'який голос танув, як мед.

Вона зупинила «Дору-дослідницю», і діти поповзли по ковдрі до неї.

— Привіт! — весело привіталась Емі, усміхаючись своєю найширшою усмішкою.

Діти дивилися на неї з розгубленістю, недовірою і пригорталися до матері.

— Це Том, — сказала Джун, цілючи скуйовджене волосся хлопчика, — а це Поппі.